

II. ADWENTOWY CYKL
DNI WSPÓLNOTY:
MIŁOSIERNI PRZEZ PEŁNIENIE
DZIEŁ WYZWOLENIA

DZIEŃ WSPÓLNOTY MODERATORÓW I ODPOWIEDZIALNYCH

Temat: Charyzmat maryjny w Ruchu Światło-Życie – „Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny... Jego Miłosierdzie z pokolenia na pokolenie”

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

Liturgia godzin (adekwatna do pory dnia)

Można rozbudować liturgię o tzw. echo słowa, zatrzymując się np. przy pieśniach Zachariasza lub Maryi albo przy psalmodii, i zwrócić uwagę na słowa opisujące miłosierdzie Boże.

Wprowadzenie w temat dnia wspólnoty

Jeśli byłoby to konieczne – można rozbudować wprowadzenie i wygłosić katechezę o Maryi (na podstawie tekstu podstawowego *Tajemnica wielka w Chrystusie i w Kościele. Charyzmat Maryjny Ruchu Światło-Życie* oraz zbioru homilii *Oto Matka twoja* ks. Franciszka Blachnickiego).

Ważne, aby zaakcentować tu aspekt wolności Maryi, która umożliwia pełne oddanie Chrystusowi, zanurzenie się w Bożym Miłosierdziu i Jego pochwałę (Pieśń Maryi).

Spotkania w grupach

- a) Dzielenie się życiem (czym żyliśmy w ostatnim czasie)

- b) Dzielenie się słowem – fragment *Matka miłosierdzia* z encykliki Jana Pawła II *Dives in misericordia*, p. 9 (można wedle uznania wybrać krótszy fragment z tego tekstu)

W tych paschalnych słowach Kościoła rozbrzmiewają pełnią swej profetycznej treści słowa Maryi wypowiedziane przy nawiedzeniu Elżbiety, żony Zachariasza: „miłosierdzie Jego z pokolenia na pokolenie” (por. Łk 1, 50). Słowa te już od chwili wcielenia otwierają nową perspektywę dziejów zbawienia. Po zmartwychwstaniu Chrystusa jest ona nowa historycznie, a równocześnie nowa, bo eschatologiczna. Przechodzą więc od tego czasu nowe pokolenia ludzi w stale rosnących wymiarach olbrzymiej rodziny ludzkości, przechodzą nowe pokolenia Ludu Bożego dotknięte stygmatem krzyża i zmartwychwstania, „opieczątowane” (2 Kor 1, 21 n) znakiem paschalnej tajemnicy Chrystusa, radykalnym objawieniem owego miłosierdzia, które ogłosiła Maryja na progu domu swojej krewnej: „miłosierdzie Jego z pokolenia na pokolenie” (por. Łk 1, 50).

Maryja jest równocześnie Tą, która w sposób szczególny i wyjątkowy – jak nikt inny – doświadczyła miłosierdzia, a równocześnie też w sposób wyjątkowy okupiła swój udział w objawieniu się miłosierdzia Bożego ofiarą serca. Ofiara ta jest ściśle związana z krzyżem Jej Syna, u którego stóp wypadło Jej stanąć na Kalwarii. Ofiara ta stanowi swoisty udział w tym objawieniu się miłosierdzia, czyli bezwzględnej wierności Boga dla swej miłości, dla Przymierza, jakie odwiecznie zamierzył, a w czasie zawarł z człowiekiem, z ludzkością – w tym objawieniu, które ostatecznie dokonało się przez krzyż. *Nikt tak jak Matka Ukrzyżowanego* nie doświadczył tajemnicy krzyża, owego wstrząsającego spotkania transcendentnej Bożej sprawiedliwości z miłością, owego „pocałunku”, jakiego miłosierdzie udzieliło sprawiedliwości (por. Ps 85 [84], 11). Nikt też tak jak Ona – Maryja – nie przyjął sercem owej tajemnicy, Boskiego zaiste wymiaru odkupienia, która dokonała się na Kalwarii poprzez śmierć Jej Syna wraz z ofiarą macierzyńskiego serca, wraz z Jej ostatecznym *fiat*.

Maryja jest więc równocześnie Tą, która *najpełniej zna tajemnicę Bożego miłosierdzia*. Wie, ile ono kosztowało i wie, jak wielkie ono jest.

W tym znaczeniu nazywamy Ją również *Matką miłosierdzia* – Matką Bożą miłosierdzia lub Matką Bożego miłosierdzia, a każdy z tych tytułów posiada swój głęboki sens teologiczny. Mówią one o tym szczególnym przysposobieniu Jej duszy, całej Jej osobowości do tego, aby widzieć poprzez zawile wydarzenia dziejów naprzód Izraela, a z kolei każdego człowieka i całej ludzkości, owo miłosierdzie, które z pokolenia na pokolenie (por. Łk 1, 50) staje się ich udziałem wedle odwiecznego zamierzenia Przenajświętszej Trójcy.

Nade wszystko jednak powyższe tytuły, jakie odnosimy do Bogarodzicy, mówią o Niej jako o Matce Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego. Jako o *Tej, która doświadczywszy miłosierdzia w sposób wyjątkowy, w taki sposób „zasługuje” na to miłosierdzie* przez całe swoje ziemskie życie, a nade wszystko u stóp krzyża swojego Syna. Mówią o Niej wreszcie jako o *Tej, która poprzez swój ukryty, a równocześnie nieporównywalny udział w mesjańskim posłannictwie swojego Syna, w szczególnie sposób została powołana do tego, ażeby przybliżyć ludziom ową miłość, jaką On przyszedł im objawić. Miłość, która najkonkretniej potwierdza się w stosunku do tych, co cierpią, w stosunku do ubogich, pozbawionych wolności, do niewidomych, uciśnionych i grzeszników, tak jak o tym wedle słów Izajaszowego prorocstwa powiedział Chrystus naprzód w nazaretańskiej synagodze (por. Łk 4, 18), a z kolei, odpowiadając na pytanie wysłanników Jana Chrzciciela (por. Łk 7, 22).*

Ta właśnie „miłosierna” miłość, która potwierdza się nade wszystko w zetknięciu ze złem moralnym i fizycznym, stała się w sposób szczególny i wyjątkowy udziałem serca Tej, która była Matką Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego – udziałem Maryi. I nie przestaje ona w Niej i przez Nią nadal się objawiać w dziejach Kościoła i całej ludzkości. Jest to objawienie szczególnie owocne, albowiem opiera się w Bogarodzicy na szczególnej podatności macierzyńskiego serca, na szczególnej wrażliwości, na szczególnej zdolności docierania do wszystkich, którzy tę właśnie *miłosierną miłość najłatwiej przyjmują ze strony Matki*. Jest to jedna z wielkich i życiodajnych tajemnic chrześcijaństwa, najściślej związana z tajemnicą wcielenia.

„To zaś macierzyństwo Maryi w ekonomii łaski (jak głosi Sobór Watykański II) trwa nieustannie – poczynając od aktu zgody, którą przy

zwiastowaniu wiernie wyraziła i którą zachowała bez wahania pod krzyżem aż do wiekuistego dopełnienia się zbawienia wszystkich wybranych. Albowiem wzięta do nieba, nie zaprzestała tego zbawczego zadania, lecz poprzez wielorakie swoje wstawiennictwo ustawicznie zjednuje nam dary zbawienia wiecznego. Dzięki swej macierzyńskiej miłości opiekuje się braćmi Syna swego pielgrzymującymi jeszcze i narażonymi na trudy i niebezpieczeństwa, póki nie zostaną doprowadzeni do szczęśliwej ojczyzny”.

Namiot spotkania

Łk 1, 46–56 (Pieśń Maryi)

Eucharystia

Agapa

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

Temat: **Wolni i wyzwalający**

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

Modlitwa i przedstawienie się uczestników

Katecheza

W zależności od lokalnych potrzeb (wiedzy, świadomości itp.) można tę część przygotować jako wykład porządkujący podstawowe

informacje o KWC, można też przeprowadzić warsztaty na temat KWC (trzeba wtedy zarezerwować więcej czasu, zaprosić prowadzących).

Celem będzie pokazanie KWC jako dzieła wpisującego się w czynienie miłosierdzia. Warto podkreślić jej społeczny wymiar, przytaczając m.in. fragment z adhortacji papieża Franciszka *Evangelii gaudium* (n. 176 i 177):

Evangelizowanie oznacza uobecnianie królestwa Bożego w świecie. (...) Obecnie chciałbym się podzielić swoją troską o społeczny wymiar ewangelizacji, ponieważ jeśli nie zostanie on odpowiednio ukazany, to grozi nam zniekształcenie autentycznego i pełnego znaczenia misji ewangelizacyjnej.

Kerygma posiada nieuchronnie treść społeczną: w samym sercu Ewangelii znajduje się życie wspólnotowe i zaangażowanie się na rzecz innych. Treść pierwszego przepowiadania ma natychmiastową reperkusję moralną, której centrum jest miłość.

Przypominamy, że KWC ma różne wymiary:

- czyn osobistej wolności
- zadośćuczynienie za grzechy pijaństwa,
- wyraz miłości do ludzi uzależnionych, dla których zupełna abstynencja jest jedynym warunkiem trzeźwości,
- skuteczny środek przemiany obyczajów,
- sposób pracy nad sobą i kształtowania charakteru,
- ważny środek profilaktyczny i wychowawczy,
- znak miłości do ojczyzny.

Godzina odpowiedzialności:

Cz. 1. Praca w grupach

- a) Dzielenie się fragmentem z bulli papieża Franciszka *Misericordiae vultus*:

W Ewangelii według św. Łukasza znajdujemy jeszcze inny, ważny aspekt przeżywania z wiarą Jubileuszu. Ewangelista opowiada, że Jezus

w szabat powrócił do Nazaretu i, jak miał w zwyczaju, udał się do synagogi. Tam też został poproszony o odczytanie fragmentu Pisma i o skomentowanie go. Wybrany fragment pochodził z Księgi Proroka Izajasza, gdzie jest napisane: „Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski Pańskiej” (Iz 61, 1–2). „Rok łaski” – rok miłosierdzia: to właśnie jest nam ogłoszone przez Pana i tym pragniemy żyć. Ten Rok Święty niesie ze sobą bogactwo misji Jezusa, które odbija się echem w słowach Proroka: zanieść słowo i gest pocieszenia biednym, ogłosić wolność tym, którzy są więźniami nowych form niewolnictwa nowoczesnego społeczeństwa, przywrócić godność tym, którzy zostali jej pozbawieni. Przepowiadanie Jezusa staje się na nowo widoczne w odpowiedziach wiary, które chrześcijanie powinni dawać przez osobiste świadectwo. Niech towarzyszą nam słowa Apostoła: „kto pełni uczynki miłosierdzia, niech to czyni ochotczo” (Rz 12, 8).

b) Rozmowa dotycząca KWC w naszej diecezji i ogólnie tematu wolności człowieka:

- Co to znaczy: być wolnym człowiekiem? (Dlaczego Maryja jest wzorem?)
- Jakie dziś widzimy zagrożenia dla wolności?
- Jak pomagamy innym być wolnymi?
- Jak sami dbamy o własną wolność?
- Czy w dziele KWC działamy razem (wspólne spotkania, udział w pielgrzymkach KWC, wspólna modlitwa)?
- Jak (w jaki sposób, w jakich okolicznościach) przekazujemy uczestnikom ideę KWC?
- Czy zwracamy uwagę na właściwe słownictwo? (np. unikamy sformułowania „podpisać krucjatę” itd.)
- Jakie inne zniewolenia, poza alkoholizmem, obserwujemy we współczesnym świecie? Jak w walce z nimi może pomagać Krucjata Wyzwolenia Człowieka?

Cz. 2. Wspólne spotkanie

Relacje ze spotkań w grupach, wyciągnięcie wniosków.

- Jeśli pozwalają na to warunki, można obejrzeć wspólnie zawartość strony kwc.oaza.pl, aby wiedzieć, jakie materiały są tam dostępne.
- Relacje i ogłoszenia diecezjalnych diakonii.
- Przygotowanie rejonowych dni wspólnoty
- Komunikaty, zaproszenia, itd.

Namiot spotkania

Iz 61, 1–3

Eucharystia

REJONOWY DZIEŃ WSPÓLNOTY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

Temat: Miłosierni przez pełnienie dzieł wyzwolenia

Uwaga

Zespół przygotowujący dany dzień wspólnoty w rejonie powinien uczestniczyć we właściwych sobie poprzedzających dniach wspólnoty dla moderatorów i odpowiedzialnych oraz animatorów i diakonii. Jeśli nie było to możliwe, należy zapoznać się przynajmniej z materiałami na te dni wspólnoty.

Na spotkanie przygotowujemy wcześniej i ustawiamy w widocznym miejscu **figurę Niepokalanej** oraz **herb Krucjaty Wyzwolenia Człowieka**.

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

Katecheza wprowadzająca w temat RDW

- Trwanie w wolności („Ku wolności wyswobodził nas Chrystus” Ga 5, 1) jest oczywistym dążeniem chrześcijanina. Także miłosierne spojrzenie na drugiego człowieka tkwiącego w różnorakich niewolach, wyzwalanie z lęku, ukazywanie Chrystusa, który ma moc wyzwalać.
- Pokazanie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka jako czynienia miłosierdzia (Materiały źródłowe: *Podręcznik KWC, Abstynenckie credo, Wolni i wyzwalający*).
- Niepokalana jako wzór nowego człowieka, całkowicie wolnego, oddanego Chrystusowi (można wykorzystać tu np. homilię ks. F. Blachnickiego *Tajemnica serca* ze zbioru *Oto Matka Twoja* (seria Szkoła Modlitwy), gdzie omówiony jest związek między wolnością, oddaniem a miłością w postawie Maryi).

Spotkania w grupach

a) Dzielenie się życiem

Każdy opowiada, w jaki sposób doświadczył Bożego miłosierdzia w ostatnim tygodniu (chodzi o to, aby umieć dostrzegać objawianie się Boga w zwykłych, codziennych wydarzeniach).

b) Dzielenie się słowem Bożym

Ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli! (Ga 5, 1).

Co znaczą dla mnie te słowa? Czy wierzę w to, że Chrystus mnie wyzwolił? W jakich sytuacjach doświadczam wolności?

Godzina świadectwa

Dobrze by było, aby przynajmniej 2 osoby (maksymalnie 4) dały świadectwo dotyczące tematu wyzwolenia z niewoli (lęku, grzechu itp.). Na zakończenie zapraszamy do wspólnej modlitwy zawierzenia KWC:

Niepokalana, Matko Kościoła! Wpatrując się w Ciebie, jako wzór człowieka w pełni odkupionego i wyzwolonego i dlatego przez miłość bezgranicznie oddanego w Duchu Świętym Chrystusowi, uświadamiamy sobie wieloraką niewolę, w której są uwikłane nasze serca.

Pragnąc w pełni wyzwolić siebie i podać rękę naszym braciom oczekującym objawienia się w nich wolności synów Bożych, zbliżamy się do Ciebie i oddajemy się Tobie, aby wraz z Tobą, mocą tego samego Ducha, który bez przeszkód działał w Tobie, pełniej zrealizować swoją wolność w oddaniu się Chrystusowi a przez Niego – Ojcu.

W Twoje ręce składamy przyrzeczenie abstynencji od alkoholu i postanowienie całkowitego uniezależnienia się od niego, abyśmy mogli swoją wolnością wyzwalać naszych braci, którzy nie mogą już wyzwolić się o własnych siłach. Pragniemy przez ten czyn miłości podać rękę i służyć naszym bliźnim, tak jak Chrystus, który z miłości ku nam uniżył samego siebie, przyjmąwszy postać sługi.

Oddajemy Ci całe dzieło Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, pragnąc, aby było ono Twoim dziełem i narzędziem w Twoim ręku dla wyzwolenia narodu.

Chcemy wraz z Tobą i z oddanym Ci całkowicie Świętym Janem Pawłem II stanąć pod krzyżem Chrystusa, wyznając, iż tylko zjednoczenie z Nim w miłości, której wyrazem jest ofiara, może wyzwolić życiodajną i macierzyńską moc dla ratowania tych, którzy stali się niewolnikami dlatego, że utracili zdolność miłowania czyli posiadania siebie w dawaniu siebie.

Święty Stanisławie, biskupie i męczenniku, patronie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, natchnij nas odwagą w dawaniu świadectwa i męstwem w obliczu trudności i prześladowań, abyśmy bez lęku pracowali nad odbudową ładu moralnego w naszej Ojczyźnie.

Święty Maksymilianie Kolbe, naucz nas miłować braci kosztem ofiary z siebie. Amen.

Wariant (zamiast godziny świadectwa)

Godzina odpowiedzialności i misji/ nabożeństwo KWC

Można zaadaptować schematy zawarte w teczkach roku) ze świadectwami i składaniem deklaracji przez nowych członków.

Namiot spotkania

Ewangelia z dnia

Eucharystia

Agapa